

Sygn. akt VI U 466/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2020 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący sędzia Przemysław Chrzanowski

po rozpoznaniu w dniu 30 stycznia 2020 roku w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy Ł. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o jednorazowe odszkodowanie

w związku z odwołaniem Ł. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 20 sierpnia 2019 roku znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. z dnia 20 sierpnia 2019 roku znak: JO/O/003101200 w ten sposób, że przyznaje odwołującemu Ł. B. prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku z dnia 19 stycznia 2016 roku w łącznej wysokości 12 % (słownie: dwanaście procent) stałego uszczerbku na zdrowiu.

ZARZĄDZENIE

(...)

Sygn. akt VI U 466/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 sierpnia 2019 roku, znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. przyznał ubezpieczonemu Ł. B. prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z dnia 19 stycznia 2016 roku w wysokości odpowiadającej 2 % długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podał, że Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 8 sierpnia 2019 roku ustaliła, że długotrwały uszczerbek na zdrowiu ubezpieczonego wynosi 2 % .

(decyzja z dnia 20.08.2019r. – akta organu rentowego)

Od powyższej decyzji Ł. B. wniósł odwołanie. W uzasadnieniu odwołania odwołujący podał, że ZUS nie uwzględnił faktycznego trwałego uszczerbku na zdrowiu, na co wyraźnie wskazuje dokumentacja medyczna i przebyte długi proces leczenia oraz dwie przebyte operacje jak i ciała obce w kolanie.

(odwołanie – k. 1 – 6)

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. wniósł o jego oddalenie w całości. W uzasadnieniu swego stanowiska organ rentowy podtrzymał stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

(odpowiedź na odwołanie – k. 7 – 8)

Pismem procesowym z dnia 14 listopada 2019 roku odwołujący wniósł o podwyższenie ustalonego uszczerbku na zdrowiu do 12 %.

(pismo procesowe z dnia 14.11.2019r. – k. 14)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ł. B. dnia 19 stycznia 2016 roku uległ wypadkowi przy pracy. Podczas wchodzenia po drabinie jego lewa noga ześlizgnęła się ze szczebla drabiny na wysokości około 90 cm, zaś prawa noga utknęła między jej szczeblami. Wtedy ciało ubezpieczonego wygięło się i uderzyło w ziemię. Pracodawca uznał zdarzenie za wypadek przy pracy.

(dowód: protokół powypadkowy nr (...). – akta organu rentowego)

W wyniku wypadku przy pracy z dnia 19 stycznia 2016 roku odwołujący doznał poważnego urazu kolana prawego z uszkodzeniem trzech więzadeł. Konieczne było dwukrotne leczenie szpitalne z rekonstrukcją uszkodzonych więzadeł, konieczne było leczenie specjalistyczne i rehabilitacja, w tym sanatoryjna. Uraz ten spowodował powstanie stałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości łącznej 12 %, w tym 2 % z tytułu ograniczenia ruchu zgięcia powyżej 100 stopni oraz 10 % za następstwa urazu kolana w postaci uszkodzenia więzadeł.

(dowód: opinia biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii – k. 51 – 53, opinia uzupełniająca biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii – k. 68)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wskazane wyżej dowody, których wiarygodność nie została przez strony skutecznie zakwestionowana w toku postępowania. Sąd oparł się na wnioskach zawartych w opinii głównej i uzupełniającej biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii. Opinie te zostały sporządzone w sposób fachowy i jasny, ich wnioski są logicznie uzasadnione. Sąd miał na uwadze, że odwołujący nie kwestionował tych opinii, zaś zastrzeżenia ZUS do opinii głównej zostały wyczerpująco wyjaśnione przez biegłego w opinii uzupełniającej.

Zgromadzone w niniejszej sprawie dowody z dokumentów Sąd ocenił jako wiarygodne, bowiem są one nie tylko spójne wewnętrznie, ale i korespondują ze sobą, tworząc logiczną całość. Dlatego też stanowiły podstawę ustalonego przez Sąd stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Podobnie Sąd ocenił 2 opinie biegłego M. G.. Zdaniem Sądu przedłożone opinie są jasne oraz rzeczowe. W ocenie Sądu brak jest podstaw do zakwestionowania ich rzetelności, dlatego też jako niebudzące wątpliwości, stanowiły wartościowy materiał dowodowy, na którym Sąd opierał się przy wydawaniu orzeczenia w niniejszej sprawie.

Należy podkreślić, że w postępowaniu sądowym w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, które ma charakter odwoławczy i kontrolny, postępowanie dowodowe ogranicza się do sprawdzenia zgodności z prawem decyzji wydanej przez organ rentowy.

Organ rentowy zgłosił zastrzeżenia do opinii biegłego M. G.. W tej sytuacji Sąd skierował akta do biegłego celem wydania opinii uzupełniającej. Zastrzeżenia ZUS do opinii głównej zostały wyczerpująco wyjaśnione przez biegłego w opinii uzupełniającej. Zdaniem Sądu brak było podstaw do dopuszczania dowodu z kolejnych opinii. Nie można bowiem skutecznie wnioskować o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego jedynie na tej podstawie, że dotychczasowa opinia jest niekorzystna dla strony. Stanowisko to jest uzasadnione utrwalonym już orzecnictwem sądowym. Przykładowo można wskazać w tym miejscu wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 25 sierpnia 2011r. (I ACa 316/11 LEX nr 1095795) zgodnie z którym, niedopuszczenie dowodu z kolejnej opinii biegłego jest prawidłowe w sytuacji, jeżeli opinia nie odpowiada oczekiwaniom strony i nie zgłasza ona żadnych merytorycznych uwag do opinii.

Samo stwierdzenie strony, że się z nią nie zgadza, nie oznacza, że opinia jest wadliwa. Podobnej treści jest również teza 2 wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 czerwca 2009r. (V ACa 139/09 LEX nr 551993) zgodnie z którą, o ewentualnym dopuszczeniu dowodu z opinii innego biegłego tej samej specjalności nie może decydować wyłącznie wniosek strony, lecz zawarte w tym wniosku konkretne uwagi i argumenty podważające miarodajność dotychczasowej opinii lub co najmniej miarodajność tę poddające w wątpliwość. W przeciwnym wypadku wniosek taki musi być uznany za zmierzający wyłącznie do nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu, co winno skutkować jego pominięciem.

Sąd uznał, iż 2 opiniom złożonym w przedmiotowej sprawie nie można niczego zarzucić, dlatego oceniając je jako prawidłowe i wiarygodne, na ich podstawie dokonał ustaleń faktycznych.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie jest odwołanie Ł. B. od decyzji ZUS przyznającej mu prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy w wysokości 2 % długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Zgodnie z art. 6 ust.1 pkt 4 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j. - Dz. U. z 2019 roku, poz. 1205; dalej jako: ustawa wypadkowa) z tytułu wypadku przy pracy przysługuje jednorazowe odszkodowanie dla ubezpieczonego, który doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Przesłanką przyznania owego jednorazowego odszkodowania, jak wynika z treści przywołanej regulacji, jest więc stwierdzenie u ubezpieczonego długotrwałego lub stałego uszczerbku na zdrowiu, a także uznanie zdarzenia, które doprowadziło do owego uszczerbku za wypadek przy pracy.

Zgodnie zaś z art. 3 ust. 1 ustawy wypadkowej za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych, podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia, czy też w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

W niniejszej sprawie strony nie kwestionowały, że zdarzenie z dnia 19 stycznia 2016 roku wyczerpuje znamiona wypadku przy pracy w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy wypadkowej. Przedmiotem sporu była jedynie wysokość uszczerbku na zdrowiu, jakiego w wyniku tego wypadku doznał odwołujący. Sąd w tym zakresie oparł się na wnioskach zawartych w opiniach biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii, który dysponuje fachową wiedzą i w sposób rzeczowy opisał uraz, jakiego doznał odwołujący dnia 19 stycznia 2016 oraz wszelkie jego następstwa. Biegły ustalił stały uszczerbek na zdrowiu występujący u odwołującego się na poziomie 12%, na podstawie pkt 155c i 156 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (t.j. - Dz. U. z 2013r., poz. 954, ze zm.), wyczerpująco uzasadniając taką kwalifikację.

Reasumując, Sąd uznał, że odwołujący ma prawo do jednorazowego odszkodowania za wypadek przy pracy z dnia 19 stycznia 2016 roku w wysokości odpowiadającej 12 % stałego uszczerbku na zdrowiu.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.